

Zpívat Bohu o své krizi i radosti

Jako bahoslovec jsem se dostal do těžké a vleklé krize. Už jsem si nevěděl rady, a tak jsem hledal nějakou modlitbu, která by mi „sedla“, aby byla tak říkajíc „na tělo“. Mažná to byl někdo z přátel, kdo mi jej poradil, nebo mi sám padl do očí; objevil jsem totiž žalm 130. „Z hlubin bezodných tě volám Hospodine“. Založil jsem si tento žalm záložkou, velmi často jsem otevíral Písmo a stále dokola jsem se jej modlil a ztotožňoval se s jeho autorem. Cítil jsem se na samém tmavém dně propasti a odtud jsem volal někam nahoru, kde jsem předpokládal světlo, tedy přítomnost Boha. Sice jsem byl úplně na dně, ubit na zemi, ale nevzdával jsem se, věřil jsem mu, doufal v něho. Trvalo to několik měsíců a Bůh vyslyšel úpěnlivé volání.

Co jsou vlastně žalmy?

Podle nálad si pabrnujeme nějakou tu písničku. Někdy veselou, protože jsme prožili nějakou krásnou událost a z radosti si ji zpíváme stále dokola. Pak zase smutnou, protože nás něco tíží a my to potřebujeme s někým probrat, s někým, kdo nám rozumí a má nás vždycky rád. Nebo si uvědomíme, že se nechováme tak správně, jak bychom se chovat měli, mrzí nás to a chceme to změnit. A tak nějak podobně vznikly žalmy, když si Izraelité u Hospodina vylévali svoje srdce a toužili, aby je vysvobodil ze všech jejich starostí a problémů. Žalmy ukazují jejich vztah a zkušenost s Hospodinem. Ten je velmi široký, od výčitek či nářků až po chválu a díkyvdání. Vůbec si v nich neberou servítky, ale volají k němu to, co si myslí.

Žalmy se mohou různě dělit a označovat, mají také rozličné nadpisky, kdo je složil nebo k čemu či komu jsou určeny. Důležité je vědět, že jich máme přesně 150. Rozdílná je ale jejich délka. Nejdelší je žalm 119, který má dokonce 176 veršů, zatímco nejkratší 117 má jen 2 verše.

Žalmy se nemodlí jen židé, ale jako dědictví víry je převzali všichni křesťané. Benediktini se za týden pomodlíli všechny žalmy a z tohoto pravidelného modlení vznikl dnešní breviář, který se nemodlí jen mniši, ale všechny zasvěcené osoby a také mnozí laici. Mažná ses i ty někdy setkala s pojmy jako „ranní chvály“ či „nešpory“.

Žalm je upřímná píseň

Žalmy se modlíme i jinak, například díky písničkám, protože mnohé z nich jsou zhudebněny. Mažná proto máš i nějaký žalm oblíbený. Někdo třeba již zmíněný žalm 117 „Chvalte Hospodina všechny národy“, protože je nejkratší. ☺ Někdo jiný třeba zas žalm 23 „Hospodin je můj pastýř“, který je plný útěchy a pokoje. Můj nejoblíbenější je poslední, tedy 150 „Chvalte Boha v jeho svatyni“.

Rád vzpomínám, jak jsem se jej

modlil v seminární kapli Nepomucena při adoracích. V naprostém posvátném tichu rozjímat o radostném dunění různých nástrojů či tancování. Napadlo mě, že jej odpůrci bubny a kytar asi nikdy nečetli. Mohli bychom jej označit jako underground mezi žalmy. Vůbec se nedivím, že jej zhudebnila americká metalová kapela P.O.D.

Žalmy jsme se modlíli před svěcením, každý den jeden, podobně jako vojáci na vojně střihají metr. My jsme to ale pojímali jako modlitbu a prosbu o Boží požehnání.

Myslím, že každý člověk si může podle své povahy nějaký ze žalmů vybrat a skrze něj hovořit s Bohem. Někdy se zlobit a prosit o pomoc, jindy se radovat a chválit ho. Být upřímný ve své modlitbě, podobně jako jejich židovští autoři.

Juris

Tip redakce

Do redakce nám přišel mail od čtenářky Hanky, která má žalmy velmi ráda. Dokonce se jimi nechala inspirovat a napsala si svůj „Žalm 151“, který přesně vystihoval to, co měla právě na srdci. Pokud bys chtěla o něčem zazpívat ty, a čem by to bylo? Jaký bys psala žalm?

„Žalm 151“

Pomáhal mi v nouzích, i tehdy, když jsem si nebyla jistá, jestli existuje. Miloval mě při jakékoliv situaci, a to i tehdy, když jsem nebyla s ním. Věřil mi, dodával mi sílu, odvahy a jistotu, když jsem byla sama. Učil mě, když jsem nevěděla, jak být trpělivá. A byl a je se mnou pořád. Stojí při mně, když je někdo proti mně. Je dobrý. A proto ho chvalme za přátele, rodinu a věci, které nám dal, dává a dá. Amen.